

II./2023

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

1. april 2023

Kje so prijazni ljudje?

Mahai, Romunija

Mahai je odraščal s straši, ki so ga naučili, kako biti prijazen. Njegova starša sta bila spoštljiva in nikoli nista uporabljala kletvic in grdih besed. Bila sta delovna človeka. Sprva sta bila siromašna, ampak s trdim delom sta postala lastnika velikega vinograda v Romuniji. Čeprav sta prodajala vino, pridelano v vinogradu, nista pila.

Mahai je sledil zgledu svojih staršev. Bil je spoštljiv in ni uporabljal grdih besed. Prav tako ni pil alkoholnih pijač. Rad je bil med ljudmi, ki so prav tako bili spoštljivi, niso uporabljali grdih besed in niso pili. Toda takšne ljudi je bilo težko najti.

Mahai je iskal prijazne ljudi v rudniku premoga, kjer je delal kot inženir. Toda drugi delavci so bili nespoštljivi in so grdo govorili. Prav tako so tudi pili.

Vsako nedeljo je rad hodil v cerkev in tudi tam poskušal najti dobre ljudi. Vendar je bil razočaran, ko je videl obnašanje kristjanov, kateri so bili nespoštljivi, grdo govorili in tudi pili so.

Duhovniku je zaupal svoje razočaranje. »Želim spoznati prijazne ljudi, vendar jih tu v cerkvi ne najdem,« je rekel. Duhovnik ga je spodbujal, naj še naprej prihaja v cerkev.

Toda čez nekaj časa se je Mahai odločil, da ne bo več prihajal v cerkev, saj ga je življenjski slog vernikov zelo razočaral.

Pri delu se je Mahai držal načel, ki se jih ne naučil od svojih staršev. Bil je spoštljiv, ni uporabljal grdih besed in ni pil. Prepoznali so ga kot dobrega vodjo in tako je postal direktor podjetja, v katerem je nadzoroval več kot tisoč delavcev. Kot direktor podjetja si je želel spoznati nekoga z življenjskim slogom, ki ga bo navdušil. Toda med delavci ni našel takšnega človeka. Nihče ni izpolnil njegovih pričakovanj.

Po uspešni karieri se je upokojil v Craiovi, v mestu, ki leži približno 230 km zahodno od romunske prestolnice Bukarešte. Upal je, da bo v svojih zlatih letih lahko užival. Toda dva tedna po upokojitvi ga je zadela močna možganska kap in bil je hospitaliziran.

Čez nekaj časa se je vrnil domov, da bi poskušal znova zgraditi svoje življenje. Vsako jutro je na dvorišču svojega doma telovadil in skušal ponovno pridobiti moč v rokah in nogah. To je bil velik napor. Prav tako se je boril s svojimi čustvi. Stranski učinek kapi je bil, da je hitro jokal.

Sosed Gabriel je opazil Mahaija, kako zunaj telovadi. Začel je na skrivaj moliti zanj. Čeprav nikoli nista govorila drug z drugim, je Gabriel vsak dan molil za Mahaija. Boga je prosil, naj starejšemu človeku podeli telesno in duhovno moč.

Po treh tednih je Gabriel odšel do Mahaijevih vrat in se predstavil. Mahaija je povabil, naj se pridruži majhni skupini, v kateri so skupaj molili in proučevali Sveto pismo.

Mahaiju so bili vseč vodje te majhne skupine. Bili so spoštljivi, niso grdo govorili in niso pili. Bili so takšni ljudje, ki jih je iskal vse življenje. Prav tako je rad proučeval Sveto pismo. Preko njih je odkril Božjo ljubezen.

Danes Mahai vsako soboto hodi v krščansko adventistično cerkev v Craiovi. »Navdušen sem, da sem v adventistični cerkvi našel veliko ljudi, ki sem jih želel spoznati – prijaznih, spoštljivih ljudi,« pravi. »Ne pijejo in ne uporabljajo grdih besed. Zato sem zdaj v cerkvi.«

Veseli se, da je svoje srce predal Jezusu in da bo to potrdil s krstom, takoj ko bo fizično sposoben.

Njegov сосед Gabriel je postal njegov tesni prijatelj. Veliko časa preživita skupaj.

Mahai obžaluje, da v pokoju ni mogel uživati, kot je upal, da bo. Njegovo zdravje je njegov največji izziv. Vendar se ne pritožuje, ker zdaj pozna Boga.

»Zahvaljujem se Bogu za moj položaj, čeprav sem zdaj takšen kakršen sem,« pravi.

Izobraževanje, ki vključuje proučevanje Svetega pisma, je zelo pomemben način, kako adventisti oznanjajo dobro novico o prihajajočem Jezusovem prihodu v Romuniji. Del vašega daru trinajste sobote bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem šole in popoldanskega centra v Romuniji. Hvala za vaš načrtovani dar.

8. april 2023

Iskanje Boga lepote

Violeta, Romunija

Kot mlado dekle se je Violeta bala Boga. Krščanstvo je bilo v takratni komunistični Romuniji prepovedano in z Violeto ni nihče govoril o Bogu – razen njene babice. Vendar tudi babica ni znala o Bogu povedati ničesar prijetnega. »Če narediš napako, te bo Bog kaznoval,« je rekla.

Violeta je razumela, da je Bog vsemogočen in da vse ve ter kaznuje vsako napako, ki jo naredijo ljudje.

Toda babičina slika Boga je bila v nasprotju z lepoto narave, ki jo je Violeta opazovala med odraščanjem. Spomladi je videla brsteča drevesa z rastočimi listi in kasneje okusnimi plodovi. Videla je, kako je listje jeseni odpadlo in veje so ostale prazne vso zimo, preden so spomladi spet oživele. Spoznala je, da mora nekdo skrbeti za drevesa.

Navdušilo jo je tudi petje ptic. Mislila je, da obstaja Nekdo, ki je naučil vsako ptico peti svojo melodijo.

Opazila je razlike med ljudmi in živalmi. Videla je, da ljudje uporabljajo svoj razum, medtem ko ga živali ne. Pomislila je, da je sposobnost razmišljanja morala priti od Nekoga, ki je ustvaril ljudi, ki so drugačni od živali. Odločila se je, da mora biti Stvarnik dober. Potem pa se je vprašala, ali je mogoče, da je Bog, ki je ustvaril naravo, drugačen od boga, ki ga pozna ona.

Kot odrasla je Violeta hodila v cerkev, ker je mislila, da jo bo Bog sicer kaznoval. V času, ki ga je tam preživela, ni uživala. Prižigala je sveče in poljubljala kipe. V strahu je molila in spoznala, da tudi vsi okrog nje molijo zaradi istega strahu. V obredih ni našla nobenega veselja, vendar ni mogla prenehati z obiskovanjem bogoslužij. Ves čas ji je babičin glas šepetal: »Če narediš napako, te bo Bog kaznoval.«

Ko je bila v zgodnjih 30-ih, je Violeta doživela prometno nesrečo. Tisti dan se je prvič vozila brez varnostnega pasu. Ko se je avto prevračal, je mislila, da bo umrla. Zavpila je: »Bog, pomagaj mi!«

Avto je bil popolnoma razbit, pa vendarle je Violeta prilezla ven brez praske. Bila je šokirana. Vsi, ki so videli razbitino, so bili šokirani. Streha avtomobila se je zmečkala na sedež, na katerem je sedela. Toda sila trka jo je vrgla na sovoznikov sedež. Če bi bila pripeta z varnostnim pasom, bi zagotovo umrla.

Ko je gledala v razbitino avtomobila, je k njej stopila ženska. »Bog te ima zelo rad,« je rekla. »Ne odlašaj. Išči in najdi ga.«

Violeta ni mogla verjeti besedam, ki jih je ženska izgovorila. Spoznala je, da je govorila o nekem drugem Bogu, ne o jeznem Bogu, ki ga je poznala ona.

Boga je začela iskati v različnih cerkvah. Prav tako je dobila svoje Sveto pismo. Resnično si je želela spoznati Jezusa.

Nekega poletja, ko je bila na počitnicah ob Črnem morju, je opazila žensko, ki je na stojnici prodajala knjige. Videla je komplet petih knjig o Jezusu in jih želela kupiti. »Ste že kdaj brali kaj od pisateljice Ellen White?« jo je vprašala prodajalka.

Violeta je priznala, da ni. Videti je bilo, da je bila prodajalka navdušena nad tem, da je bila pripravljena kupiti vseh pet knjig iz serije Spopad stoletij, ne da bi kar koli vedela o Ellen White.

»Ali vas lahko kasneje pokličem?« je vprašala.

Doma je Violeta takoj prebrala knjigo Jezusovo življenje. Želela je izvedeti več o Jezusu.

Po kratkem času je prodajalka Yulia poklicala Violeto in jo povabila k bogoslužju v adventistično cerkev. Violeta je bila navdušena na Yulio in cerkvijo. Častili so Boga lepote in ljubezni, Boga, ki se je ujema s sliko, ki jo je imela o Bogu, kateri je ustvaril naravo in

človeštvo.

Violeta je svoje srce predala Bogu lepote in ljubezni, Bogu Svetega pisma in se pridružila krščanski adventistični cerkvi.

Danes vodi svetopisemske tečaje in druge poučuje o Bogu lepote in ljubezni, ki ga je našla v Svetem pismu.

»Bog je Stvarnik, je vsemogočen in vendar nas ljubi,« pravi. »To je Bog, katerega sem upala, da ga bom našla, ko sem bila še otrok. Trdno verjamem, da je Bog ljubezen.«

Izobraževanje, ki vključuje tudi proučevanje Svetega pisma, je pomemben del oznanjevanja, ki ga adventisti v Romuniji oznanjajo kot dobro sporočilo o čudovitem in ljubečem Bogu, ki je Stvarnik. Del daru trinajste sobote, bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem šole in popoldanskega centra v Romuniji.

15. april 2023

Aretirana na letališču

Carmen, Španija

Dva dni preden se je Carmen vkrcala na mednarodni let, je pokleknila ob svoji postelji in prosila za Božjo zaščito. Mlada ženska, ki je komaj prišla v mlado odraslo dobo življenja, že leta ni molila. Ni vedela, zakaj je prav takrat čutila potrebo po molitvi. Toda bila obupana in z je z vsem srcem molila.

»Bog, prosim varuj me in poskrbi zame,« je molila Carmen. »Vodi me, ker to, kar počnem, počnem iz obupa. Prosim, ne dovoli, da bi me policija ujela.«

Tisto noč je sanjala, da jo je policija aretirala in ji na roke nadelala lisice. Ko se je zbudila, je sanje zavrnila kot nepomembne.

Dan kasneje se je vkrcala na letalo za dolg let iz Brazilije v Španijo.

Carmen je vseh 12 ur na letalu trepetala. Bila je prestrašena. Spomnila se je, da se je poskušala odpraviti na potovanje en mesec prej, a se stvari niso izšle, kot je želela. Spomnila se je, da ji je mama velikokrat govorila: »Vrni se k Bogu, dokler je še čas.« Teh 12 ur na letalu je neprestano molila. »Prosim, daj mi mir v srce, zaščiti me in pomiri moje srce,« je ponavljala.

Prosila je Boga, naj jo vodi. »Prosim, izpolni svojo voljo v mojem življenju,« je rekla. Ob pristanku v španski prestolnici Madrid je Carmen dala svoj potni list uradniku za imigracijo in brez težav prestala kontrolo potnega lista. Toda ko se je odpravila do traka, da bi prevzela svoj kovček, jo je ustavila policija.

»Sledite nam,« je rekel policist.

Carmen je sledila policistom v sobo, kjer so ji povedali, da so njen kovček pregledali in da so v njem našli nekaj nezakonitega. Nato so jo vklenili.

»Aretirani ste,« je rekel policist.

Carmen se je spomnila svojih sanj. Boga je tiho prosila odpuščanja. Ničesar drugega ni mogla več storiti. Policija, jo je z letališča odpeljala naravnost v zaporniško celico.

Sojenje je trajalo približno štiri mesece. Carmen je bila obsojena na šest let zapor.

V Španiji ni imela družine. Ni imela prijateljev. Tudi nikogar ni poznala. Vprašala se je: »Zakaj se mi dogajajo te stvari? Zakaj sem tukaj?« To je bila zanjo boleča izkušnja. Ona in mnogi drugi zaporniki so mislili, da so v zaporu, ker jih kaznuje Bog. Težko je bilo najti upanje.

Nekega dne pa je sojetnica povabila Carmen na proučevanje Svetega pisma.

»Prijazni ljudje iz cerkve so prišli na obisk,« je rekla. »Ponujajo svetopisemsko proučevanje. Pridruži se mi!«

Carmen je šla na proučevanje in tam srečala Julijo in Santoso, dve adventistki iz skupine desetih žensk, ki so redno obiskovale zapor. To je bilo njeno prvo srečanje z adventisti.

Carmen so bile te adventistične ženske všeč. Med njimi se je počutila dobrodošlo in sprejeto. Čutila je, da je zaščiten. Ko so skupaj brale iz Svetega pisma, je začela čutiti Božjo prisotnost v svojem življenju. Posebno rada je brala Psalm 23,1-4. »Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja, vodi me po pravih stezah zaradi svojega imena. Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj, tvoja palica in tvoja opora, ti me tolažita.«

Carmen se je počutila, kot da ni sama. Dobila je upanje.

Ko je začela proučevati Sveto pismo, se je njeno življenje izboljšalo. V zaporu je dobila željeno službo in preden se je dobro zavedala, so jo izpustili na prostost zaradi lepega vedenja. Od šestih let kazni je odslužila le tri leta.

»Zdaj sem prosta,« pravi Carmen. »Moje življenje je obnovljeno. Študiram na univerzi in nadaljujem s svojim življenjem. Vedno bom zaupala Bogu, ker je Bog na prvem mestu v

mojem življenju.«

Carmen se redno vrača v zapor, da bi spodbujala svojo sojetnico. Pravi ji: »Boga se moraš vedno oprijemati, ker z njim je vse mogoče.«

Carmen se zahvaljuje Bogu, da je bila v zaporu. Pravi, da je Bog slišal njene neprestane molitve na tistem 12-urnem letu v Španijo. Čeprav je Bog ni obvaroval zapora, je uslišal njeno prošnjo, naj v svojem življenju izpolni njegovo voljo. Pripeljal jo je v tesen odnos z njim.

»Zelo me je sram mojih napak, vendar želim, da bi moja zgodba služila kot nauk drugim,« pravi. »Ko Boga prosite, naj se v vašem življenju zgodi njegova volja, potrpežljivo čakajte, da vam odgovori, ker vam bo zagotovo odgovoril.«

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti pomagal adventistični univerzi Sagunto v Španiji, kjer študenti obiskujejo zapornike ter z njimi proučujejo Sveto pismo. Hvala za vaš misijonski dar, ki pomaga širiti upanje.

22. april 2023

Sejanje semena v Španiji

Ivan in Delia, Španija

Prvo soboto sta samo Ivan in Delia častila Boga v svojem domu v španskem mestu, saj tam ni bilo nobenega drugega adventista. Toda misijonski par je bil trdno odločen, da bo to spremenil.

Ivan je prihajal iz Mehike, Delia pa s Kube. V Španijo sta se preselila pred enim letom, ravno ko je svet prizadel covid-19. Njun namen je bil podpreti adventistične pastore v Barceloni. Ko se je država po covid-19 začela ponovno odpirati, so Ivana in Delio prosili, naj osnujeta cerkev v mestu Segovia, ki se nahaja 90 minut od Madrida, glavnega mesta Španije.

Tisto prvo soboto sta na svojem domu brala Sveto pismo. Ivan je igral na kitaro in skupaj sta prepevala pesmi. Čeprav sta bila sama, sta imela upanje. Spoznala sta neko babico, ki se je začela zanimati za svetopisemsko proučevanje.

Nekaj dni pozneje je Delia stopila v stik s to babico in začeli so skupaj proučevati Sveto pismo.

Naslednjo soboto sta se Ivanu in Delii pri čaščenju Boga v njunem domu pridružila še ta babica in njen 4-letni vnuk.

Proučevanje Svetega pisma je trajalo mesec dni. Nato je število ljudi, ki so ob sobotah častili Boga, naraslo na pet. Babica je v hišno cerkev pripeljala svojo snaho, mamo 4-letnega vnuka. Babica je izrazila razočaranje, saj dečkov oče Lucas ni hotel priti zraven.

Ivan je prosil babico za Lucasovo telefonsko številko, da bi mu poslal sporočilo.

»Tebe in tvojo ženo bi rada povabila na kosilo,« je zapisal.

Nekaj dni pozneje sta oba para skupaj uživala ob kosilu in skupaj so se kasneje odpravili na sprehod v park. Med sprehodom je Lucas omenil, da bo kmalu dopolnil 22 let.

Ivan in Delia sta se odločila, da bosta presenetila Lucasa in njegovo družino z rojstnodnevno zabavo. Delia je spekla tradicionalno torto tres leches (mlečno torto) in jo premazala s svetlozeleno glazuro, okrašeno z rdečimi cvetovi in zelenimi listi.

Lucas je bil zelo presenečen! Nikoli do zdaj svojega rojstnega dneva ni praznoval s torto ali zabavo. Zdaj je bila presenečena Delia, ko je izvedela, da je to njegova prva rojstnodnevna zabava.

Lucasu sta bila všeč torta in zabava. Ni se mogel prenehati smejati. Bil je izredno vesel. Tudi njegova žena je bila vesela. Na zabavi sta uživala tudi njun 4-letni sin in babica.

Po tem je Lucas vprašal, če se lahko tudi on pridruži proučevanju Svetega pisma. Pričel je prihajati v hišno cerkev ob sobotah. Število ljudi, ki so v soboto častili Boga, je tako naraslo na šest. Ivan je zaigral na kitaro in vsi so od veselja prepevali.

Babica, Lucas in drugi so povabili svoje prijatelje, naj se jim pridružijo in uživajo ob glasbi. Pridružili so se. Tudi dedek je kmalu za tem prišel poslušat glasbo.

V letu in pol se je Segovia spremenil iz mesta brez adventistov v mesto, kjer se ob sobotah v hišni cerkvi redno srečuje 30 ljudi. 18 ljudi obiskuje svetopisemsko proučevanje, 6 ljudi pa je bilo krščenih. V pripravi so načrti za najem cerkvene stavbe.

»Iščemo stavbo, ker število ljudi narašča,« pravi Ivan. »Želimo cerkev za sobotna bogoslužja in tudi center vpliva, s katerim bi lahko dosegli skupnost med tednom,« je dodala Delia.

V Španiji je veliko mest brez adventistov. Havla za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je bil namenjen španski adventistični univerzi Sagunto, da bi pomagali usposobiti ljudi za širjenje veselega sporočila o Jezusovem prihodu tako v državi kot tudi zunaj nje.

29. april 2023

Presenečenje za stezosledca Eda *Loida, Španija*

Loidin svet se je podrl pri njenih 12. letih, ko sta se njena starša ločila. Njena starša sta bila adventista. Prav tako njeni stari starši. Loida je bila vzgojena kot adventistka. Toda ko sta se njena starša ločila, nista več hodila v cerkev. Njen oče je bil izključen iz cerkve.

Loida je bila razburjena. Mislila je, da ljubeča cerkev ne bi nikoli izključila njenga očeta. Ko je spregovorila o svojih občutkih jeze, so ji člani cerkve poskušali pojasniti, da je njen oče grešil. Takrat je bila Loida zvesta stezosledka in se je pripravljala za krst. Nekateri člani cerkve so se spraševali, ali je pripravljena za ta korak, če goji takšne občutke jeze.

»Mogoče bi morala počakati nekaj časa s krstom in najprej dobiti odgovore na svoja vprašanja,« je rekel neki vernik.

Loida se je odločila, da se ne bo krstila. Nehala je hoditi v cerkev.

Na njeno razočaranje nihče ni nikoli stopil v stik z njo, ko je odšla – ne pastor ne kateri koli drugi vernik ali vernica. Želela je, da bi jo kdo vprašal, ali je dobro, da bi jo spodbudil, naj še naprej proučuje Sveto pismo in se pripravlja za krst. Nihče je ni niti poklical.

Minilo je 30 let. Loida se je poročila, postala vdova in se znova poročila.

Nekega dne je Loida brskala po družbenih omrežjih, ko je videla oglas za taborjenje stezosledcev. Kot bivša stezosledka jo je zanimalo več. Spraševala se je, zakaj se je oglas pojavil na njeni strani. Ni imela nobenih adventističnih prijateljev ali kakršne koli druge povezave s cerkvijo na družbenih omrežjih.

Loida je kliknila na oglas in videla je lahko veliko posnetkov s prejšnjih taborjenj. Med gledanjem posnetkov je jokala. Spomnila se je, kako je bilo, ko je obiskovala cerkev in se udeleževala stezosledskih dogodkov. V njej se je prebudila možna želja, da bi se ponovno povezala z Bogom.

Ko je na spletu iskala več informacij o adventistični cerkvi, je izvedela, da ima cerkev mnogo spletnih virov, tudi spletno stran s pridigami. Cel teden je preživela ob gledanju pridig, tedenskih molitvenih programov in drugih cerkvenih dogodkov. Nekaj videoposnetkov je pokazala tudi svoji 8-letni hčerki Valeriji.

»V tej cerkvi sem odraščala,« je rekla. Valeria je bila navdušena nad videi taborjenj stezosledcev.

»Mami, zakaj ne hodiš več v cerkev?« jo je vprašala.

Loida je ugotovila, da na to vprašanje nima odgovora.

»Ne vem,« je rekla.

Ko je kot otrok prenehala hoditi v cerkev, je mislila, da ima za to veliko razlogov. Toda kot odrasla ženska je spoznala, da sploh nima nobenih dobrih razlogov.

Valeria je prosila, da bi šla na taborjenje stezosledcev.

Loida se ni mogla spomniti nikogar v cerkvi, na kogar bi se lahko obrnila za pomoč. Potem pa se je spomnila svoje stare prijateljice iz cerkve. Prijateljica ji je pomagala, da sta s hčerko odšli na taborjenje, ki so ga oglaševali na družbenih omrežjih.

Bila je res čudovita izkušnja! Za Loido je bilo najbolj čudovito to, da se je njena hči dobro ujela z drugimi otroki. Po taborjenju sta se s hčerko odločili, da bosta začeli s proučevanjem Svetega pisma. Dve leti pozneje je Loida svoje srce predala Jezusu in to potrdila tudi s krstom. Bila je neizmerno srečna!

Danes ima Valeria 10 let in redno proučuje Sveto pismo v upanju, da bo nekega dne krščena.

Tudi Loida ima svoje sanje. Ona in Valeria živita v majhnem mestu, v bližini katerega živi le malo adventistov. Rada bi se preselila v drugi del Španije, v Sagunto, kjer je veliko

več adventistov, da bi se lahko bolj vključila v cerkvene dejavnosti, njena hčerka pa obiskovala adventistično šolo.

Vesela je, da se je oglas za stezosledce pojavil na njenem zidu na družbenem omrežju. »30 let sem se počutila, kakor da v mi nekaj manjka v življenju,« pravi. »Zdaj, ko sem se vrnila v cerkev in k Bogu, se mi moje življenje zdi popolno.«

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti šel na adventistično univerzo Sagunto, kjer je na kampusu tudi adventistična šola, kamor bi Loida rada vpisala svojo hčer. Hvala za vaše misijonske darove, ki pomagajo širiti upanje.

6. maj 2023

Mož Svetih pisem

Remus, Španija

Remus je znan kot »mož Svetih pisem.« Bil je zdravstveni tehnik, njegova žena pa arhitektka. V Franciji sta imela udobno življenje s tremi otroki. Kazalo je, da imata vse, kar sta potrebovala, da bi bila srečna. Toda nekaj je manjkalo.

Remus je hrepenel po tem, da bi lahko ponovil Jezusovo molitev »jaz sem te poveličal na zemlji s tem, da sem dokončal delo, ki si mi ga dal, da ga opravim« (Janez 17,4).

Remus je s svojim življenjem želel poveličati Boga. Ampak kako?

Spraševal se je, ali bi moralo biti njegovo poslanstvo podobno Jezusovemu, ko je v sinagogi razglasil: »Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim. Poslal me je, da oznanim jetnikom prostost in slepim vid, da pustim zatirane na prostost, da oznanim leto, ki je ljubo Gospodu.« (Luka 4,18.19)

Prebral je Jezusova navodila, ki jih je dal, ko se je poslovil od svojih učencev: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Matej 28,19.20)

Nato je v knjigi Ellen White Colporteur Ministry (Kolporterska služba) prebral: »Delo priprave, če je pravilno opravljeno, je misijonarsko delo najvišjega reda.« (Stran 6)

Remus se je z družino preselil v Galicijo, izredno posvetno regijo v Španiji. Med skoraj 3 milijoni prebivalcev je le okoli 500 adventistov s petimi cerkvami.

Remus je začel prodajati Sveta pisma in druge knjige na tržnicah, kjer so se ljudje zbirali, da bi kupili pridelke iz bližnjih kmetij, oblačila, igrače, knjige in rabljene predmete. Ko je na stojnici prodajal knjige, so ga ljudje začeli klicati »mož Svetih pisem«.

Na eni izmed tržnic je Remus videl drugega prodajalca, ki je prav tako prodajal knjige. Pristopil je k njemu in se z njim začel pogovarjati.

Moški očitno ni želel sodelovati v pogovoru, vendar se ni mogel obrniti stran.

»Nekaj nenavadnega je na tebi,« je moški končno priznal.

Po številnih pogovorih na tržnici se je moški strinjal, da bo na svojo stojnico dal več Remusovih knjig. V zahvalo mu je Remus podaril Sveto pismo.

Moški je doma bral Sveto pismo in Remusa prosil za svetopisemsko proučevanje. Po nekaj mesecih je izročil svoje srce Jezusu. Danes poskuša spodbuditi svojo hčer, sestro in mamo, da bi prav tako sprejele Jezusa.

Z Remusom sta postala prijatelja in kadar koli se srečata, zakliče: »Živijo, mož Svetih pisem.«

Včasih se Remusove knjige prodajajo same od sebe. Nekega dne ga je nekdo ustavil, ko je na ulici nosil več Svetih pisem v roki.

»Je to Sveto pismo?« je vprašal neznanec.

»Da, prodajam Sveta pisma,« je rekel Remus.

»Koliko stane eno?«

»Deset evrov,« je rekel.

»Daj mi enega, prosim. Kupil ga bom.«

V tem primeru Remusu za prodajo ni bilo treba storiti ničesar. Enostavno je moral zapustiti svojo hišo. Bog pa je bil tisti, ki je prodal Sveto pismo.

Drugič je neka ženska dobesedno skakala od veselja, ko je videla, da Remus prodaja Sveta pisma.

»Boga sem prosila za Sveto pismo!« je vzkliknila in nato poljubila svoje novo Sveto pismo. »To je odgovor od Boga!«

Drugič je Remus prepotoval 120 km, da bi prišel na tržnico. Na svoje veselje je tisti dan

prodal veliko knjig. Toda ko se je zvečerilo, je ugotovil, da ni prodal dovolj knjig, da bi pokril stroške goriva za prevoženo pot.

Spraševal se je, ali je bilo potovanje vredno. Nato je do njegove stojnice prišel starejši moški, star okoli 90 let. »Imate Sveto pismo?« je vprašal.

Moški je želel vedeti, ali bi ga Jezus sploh lahko ljubil. Remus je z veseljem govoril o Jezusu in njegovi ljubezni.

S solzami v očeh sta oba razmišljala o Jezusovi ljubezni. Nato je moški kupil Sveto pismo.

Resnično ni nikoli prepoznal, da bi spoznali Jezusa. Srečanje s starejšim moškim in to, da se je z njim pogovarjal o Jezusovi ljubezni, je bilo vredno stroškov potovanja na tržnico. Remus upa, da bo videl tega človeka z Jezusom v nebesih.

Remus z veseljem služi Bogu v Španiji.

»Veliko ljudi išče kruh življenja,« pravi. »Lahko jim pomagamo tako, da jim damo Sveto pismo.«

Prav tako je vesel, da ga imenujejo »mož Svetih pisem.«

V Španiji je veliko mest kjer ni nobenega adventista. Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je bil namenjen španski adventistični univerzi, da bi pomagali usposobiti ljudi za širjenje veselega sporočila o Jezusovem prihodu v državi kot tudi izven nje.

13. maj 2023

Drzen načrt za pobeg *Georgio, Italija*

Georgio je izpeljal tisto, za kar je mislil, da je popoln načrt za pobeg iz komunistične Romunije.

Videl je srečneže, ki so se v Bukarešti, glavnem mestu Romunije, vkrcali na vlak iz zaprte države v francosko prestolnico Pariz. Ko je gledal, je opazil režo med stropom in streho vagonov potniškega vlaka. Bilo je ravno dovolj prostora, da bi se v njem lahko skrila mlad človek.

Brez vozovnice se ni mogel vkrcati na vlak, vendar se je vsak vlak, ki je bil na poti v Pariz, ustavil za nekaj minut, preden se je odpeljal z železniške postaje. Bilo je ravno dovolj časa, da je tekkel čez tire, splezal v vagon in se stlačil v to ozko režo. Poskus pobega iz Romunije je bil zločin. Če bi ga ujeli, bi šel v zapor. Toda leta 1982 je imel 20 let in hrepenel je po novem življenju.

Mislil je, da je prvi, ki se je domislil takšnega načrta za pobeg. Vendar ni bil. Stražarji so predvideli drzen poskus pobega in ga ujeli. Georgia so zasliševali dva tedna. Oblasti so ga vprašale, ali je antikomunist in ali ima kakšne skrivnosti, ki jih želel odnesti iz države. Nato so ga poslali v zapor, kjer je čakal na sodbo.

Georgio je bil ateist. Čeprav je zavračal vladno ideologijo, ga je vlada prepričala, da je bolje biti ateist kot kristjan. Verjel je, da samo neumni ljudje verjamejo v Boga.

V zaporu je Georgio prvič srečal adventista. Mladenič je bil približno istih let kot on. Bil je vpoklican v vojsko in poslan v zapor, ker ni hotel delati ob sobotah. Georgio je opazil, da se obnaša drugače od ostalih zapornikov. Njegov obraz je bil drugačen. Videti je bil kot dobra oseba. Začela sta se pogovarjati. Na Georgiovo presenečenje ni bil neumen, čeprav je verjel v Boga.

Adventistični zapornik mu je povedal o Svetem pismu, ki je bilo v Romuniji prepovedano.

Georgio je želel izvedeti več in odločil se je, da bo našel Sveto pismo, ko bo izpuščen iz zapora.

Nekaj ur po tem, ko je sprejel to odločitev, so Georgia odpeljali na sodišče, da bi ga obsodili zaradi poskusa pobega. Vedel je, da ga čaka stroga kazen, katere namen je bil druge odvrniti od podobnega poskusa. V zaporu je bil že dva meseca.

Toda sodnica je sprejela nenavadno odločitev. »Tako boste izpuščeni,« je rekla.

Državni tožilec je protestiral. »Toda storil je zločin proti državi,« je dejal.

Sodnica ni popustila. Ko se je obrnila k policistu, ki je Georgia pripeljal na sodišče, je vprašala: »Kdaj ga lahko izpustite?«

»Jutri bo prost,« je dejal policist.

Ko so Georgia pospremili nazaj v zapor, je policist s spoštovanjem rekel: »Gotovo poznate koga na visokem položaju.«

Georgio je že skoraj rekel, da ne pozna nikogar pomembnega. Potem pa je spoznal, da bi mu lahko pomagal Nekdo, ki je v nebesih.

Georgio naslednji dan ni bil izpuščen. Niti naslednji dan. Šesti dan je njegov prijatelj adventist vprašal: »Si prepričan, da je sodnica res rekla, da boš takoj izpuščen?«

V tistem trenutku se je Georgio spomnil svoje odločitve, da bo po izpustitvi proučeval Sveto pismo. Odločil se je, da bo s pomočjo adventističnega prijatelja proučeval Sveto pismo tudi v zaporu. Ko je prijatelju povedal za svojo odločitev, je k njemu prišel paznik. »Jutri si razrešen svojih delovnih obveznosti,« je dejal. »Moral boš ostati v celici, dokler te ne bodo izpustili.«

In to se je zgodilo.

Georgio je izpolnil svojo obljubo Bogu. Našel je adventistično cerkev in začel vsako soboto obiskovati bogoslužja. Njegovo življenje se je spremenilo. Ni si več želel pobegniti iz Romunije. Odkril je nekaj pomembnejšega: svobodo v Jezusu. Bil je zadovoljen.

Danes Georgio živi v Italiji in je zvest član romunske adventistične cerkve v Rimu. Z ženo imata tri odrasle otroke in osem vnukov. Romunijo je zapustil po padcu komunizma.

Georgio še danes ne more pojasniti, zakaj ga je sodnica izpustila. Prepričan je, da je edino Bog lahko posredoval zanj.

Georgio ostaja v stiku z nekdanjim adventističnim zapornikom, ki je zdaj lastnik gradbenega podjetja. Ker se ni odpovedal soboti, je bil obsojen na dve leti zapora. Toda dva meseca po Georgiu so ga izpustili na podlagi predsedniške amnestije. V zaporu je bil le leto dni.

Georgio je vitek 60-letnik z belimi lasmi in prijaznim nasmehom. Nič na njegovem obrazu ne daje slutiti o njegovi izjemni izkušnji z Bogom. Da bi izvedeli njegovo zgodbo, ga je treba vprašati po njej. To je tudi razlog, zakaj Georgio rad prosi ljudi, da z njim delijo svoja osebna pričevanja.

»Zaradi te izkušnje rad povabim ljudi k nam domov, da slišim njihove zgodbe,« pravi. »Nikoli ne veš, kaj se skriva za obrazi ljudi.«

Hvala za vaš sobotni dar, ki pomaga širiti veselo sporočilo o svobodi v Jezusu v Italiji, Romuniji in po vsej Srednjeevropski diviziji, ki bo prejela dar trinajste sobote v tem četrletju.

20. maj 2023

Od Los Angelesa do Rima

Melanie, Italija

Melanie je po opravljeni diplomi na univerzi v Los Angelesu postala žurerka. Rada je potovala in se zabavala.

Ko je bila v Rimu, je prejela telefonski klic, da je njen mlajši brat Randy umrl pri 20 letih. Bil je najmlajši od petih v družini in z Melanie sta si bila zelo blizu. Njegovo truplo so našli v bazenu ob 5. uri zjutraj. Zdravniki so sumili na srčni napad in ni bilo dokazov o zločinskem dejanju.

Melanie se je z zlomljenim srcem vrnila domov v Los Angeles, saj je želela najti odgovore. Zakaj je Randy umrl? Spraševala se je prav tako o sami smrti in o tem, kaj se zgodi z ljudmi po smrti. Spraševala se je o samem smislu življenja.

Melanie je zdaj še več hodila na zabave, da bi pobegnila od bolečine, ki jo je čutila.

Nekega dne jo je ena od njenih sester, ki je želela postati igralka, povabila na igralski tečaj. »To je dober način, da se sprostiš in se soočiš s svojo bolečino,« je rekla.

Melanie je hodila na tečaje igranja in začela igrati.

Zaljubila se je v Italijana in se z njim preselila v Italijo. Dve leti in pol kasneje sta se razšla in Melanie se je ponovno vrnila k življenju zabav, medtem ko je v Rimu nadaljevala s svojo igralsko kariero.

Toda v takšnem življenju se je počutila vse bolj prazno. Vsako jutro se je zbudila žalostna. Zdelo se je, da ji je smisel življenja polzel iz rok. Spraševala se je, ali na svetu delujejo nekakšne duhovne sile in kdo vlada svetu. Ker je v svetu videla veliko zla, je pričela tudi iskati okultno.

Nekega dne je na YouTubu slučajno naletela na pridigo o Danielu in svetopisemskih prerokovanjih. Bila je navdušena, zato je odprla svoje Sveto pismo, da bi videla, ali govornik govori resnico. Raziskovala je zgodovino Babilona, Medo-Perzije, Grčije in Rimskega cesarstva. Vse se je ujemalo s tem, kar je slišala v pridigi.

»Vse to je res,« je zašepetala sama pri sebi.

Objokana je padla na kolena. Čutila je, da ne pripada temu svetu, ampak nekemu drugemu. Svoje življenje je predala Jezusu.

»Zabave, alkohol in droge me ne izpolnjujejo več,« je molila. »Tako ne morem več živeti in bi raje umrla. Nekaj boš moral spremeniti v mojem življenju in spremeniti tudi mene. Tega ne morem več prenašati.«

Nadaljevala je z gledanjem pridige na YouTube. Izvedela je, da je govornik adventist sedmega dne. Njegove pridige je primerjala s Svetim pismom, ki ga je zvesto brala. Doma je začela spoštovati soboto kot sedmi dan.

Po dveh letih je čutila, da bi morala ob sobotah začeti hoditi v cerkev. Na spletu je našla adventistično cerkev blizu svojega doma in tako je v soboto odšla v cerkev. Prvemu človeku, ki ga je tam zagledala, to je bil starejši moški, je povedala, da se želi krstiti.

»Živjo,« je rekla. »Moram se krstiti.«

Starejši moški je bil presenečen.

»O čem govoriš?« je rekel.

Pojasnila je, da je brala Sveto pismo dve leti in sledila njegovim naukom.

»Pripravljena sem za krst,« je rekla.

Po krstu se življenje Melanie ni spremenilo čez noč. Še vedno se je zabavala in poskušala svoje novo življenje uskladiti s starim. Toda stvari, ki jih je prej rada počela, so postajale dolgočasne. Stvari, ki so se ji nekoč zdele dolgočasne, pa so postajale zanimive. Doživljala je proces posvečenja. Sveti Duh je rasel v njej.

»Ima veliko dela, ampak dela na meni,« pravi Melanie.

Danes Melanie ve, da je smrt posledica greha (Rim 6,23). Ve, da ko ljudje umrejo, spijo v grobu do Jezusovega drugega prihoda (1 Tes 4,15-17). Pravi, da je našla smisel življenja, to je, da deli svojo ljubezen do Jezusa in svoje upanje v njegovo skorajšnjo vrnitev. Daniel 12,3 pravi: »Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali do pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost.«

Melanie pušča cerkvene traktate in zdravstvene revije na avtobusnih sedežih in v restavracijah v Rimu. V telovadnicah pušča kartice z informacijami o cerkvi in adventističnem radiu. Veseli se, da bo videla Jezusa – in da se bo ponovno srečala s svojim najmlajšim bratom Randyjem.

»Moje upanje je, da bom Randyja spet videla,« pravi.

Hvala za vaš misijonski dar, ki pomaga širiti veselo sporočilo o Jezusovi skorajšnji vrniti v Italiji in po vsej Srednjeevropski diviziji, ki bo v tem četrletju prejela dar trinajste sobote.

27. maj 2023

Zapornik z radiem

Ana, Portugalska

Nekdo je Paulu v zaporu na Portugalskem podaril majhen radio. Radio je bil edina stvar, s katerim se je Paulo, dobro izobraženi znanstvenik, lahko zamotil. Začel je iskati radijske postaje. Vendar je bila edina postaja, ki jo je radio sprejemal, postaja adventističnega radia. Paulo je moral stati na točno določenem mestu ob oknu, da je sprejel signal postaje. Tako je začel poslušati adventistične programe.

Nekega dne je nekdo na radiu ponudil brezplačen izvod knjige pisateljice Ellen White, Veliki boj. Paulo je prosil za knjigo in jo prejel po pošti.

Čez nekaj časa so Paula premestili v drug zapor, vendar s tem ni bil zadovoljen, saj ni bil premeščen tja, kamor je upal, da ga bodo poslali. Vendar pa je ta novi zapor bil bližje adventistični radijski postaji in je zato bolje lovil signal radijskih programov.

Paulo je direktorju radijske postaje poslal dolgo pismo. V njem je zapial, zakaj je bil v zaporu in kako je začel poslušati njihovo radijsko postajo.

»Moje življenje se spreminja zaradi tega, kar slišim vsak dan,« je zapisal.

Direktor radijske postaje je bil presenečen, da je Paulo lahko poslušal radijske oddaje iz svojega prvega zapora, saj je sam živel blizu tega zapora in nikoli ni mogel ujeti radijskega signala.

Ko se je začela pandemija covid-19, je radijska postaja svojemu programu dodala sobotna bogoslužja in Paulo je začel poslušati pridige. V neki pridigi je govornik povabil poslušalce, naj se prijavijo na svetopisemski tečaj in Paulo je to tudi storil. Sveto pismo je začel preučevati po pošti z Ano, prostovoljko iz cerkve.

Kot znanstvenik je bil tudi radoveden študent in je zato veliko spraševal. Ko je končal svetopisemski tečaj, je prosil za krst. Zaradi restrikcij, povezanih s covid-19 in zaradi birokracije so njegovo zahtevo v zaporu zavrnil.

Z Ano je nato začel proučevati knjigo Razodetje. Ko sta končala s proučevanjem Razodetja, sta pričela s proučevanjem spisov Ellen White in te primerjala s Svetim pismom.

Proučevanje poteka še naprej. Ana se trudi, da bi Paulo postal čim bolj neodvisen pri svojem proučevanju Svetega pisma. »Želim, da ima orodja, s katerimi bo šel do Svetega pisma in ga sam proučeval,« pravi Ana.

Paulo je Ano prosil, naj Sveto pismo proučuje tudi z drugimi zaporniki. Ana z veseljem poučuje zapornike, vendar želi tudi Paula vključiti v poučevanje. Zato ga spodbuja, da sam proučuje Sveto pismo z drugimi zaporniki. »Želim, da je Božje orodje na mestu, kjer mi ne moremo osebno doseči ljudi,« pravi.

Adventisti zelo težko dosežejo ljudi v portugalskih zaporih.

Paulo je zaskrbljen, da o Svetem pismu ne ve dovolj, da bi lahko sam poučeval o Jezusu druge ljudi. Skrbi ga tudi, da nima moralne avtoritete za poučevanje drugih, saj je navsezadnje v zaporu.

Toda Ana ga še naprej spodbuja in tako Paulo postaja vse bolj zavzet. Začel je proučevati Sveto pismo z enim zapornikom in se redno pogovarja o Jezusu z dvema ali tremi drugimi. O Jezusu je govoril tudi s svojim psihologom. Na Portugalskem morajo zaporniki opraviti obvezno svetovanje ali pa imajo možnost, da zaprosijo za svetovanje. Paulov psiholog je ateist. Paulo je psihologu povedal za Jezusa in psiholog je dvomil o njegovih prepričanjih. »Kako lahko kot znanstvenik verjamete v nekaj, česar znanost ne more dokazati?« je vprašal psiholog. »Vse, kar verjamete, je pravljica.«

Svetovanja so se spremenila v pogovore o veri. Paulo se počuti, kot da ga vodi Sveti Duh. Povedal je stvari, ki jih je prebiral, čeprav ni načrtoval vnaprej, kaj bo povedal. Na enem od srečanj je psihologa pozval, naj prebere knjigo Veliki boj, in psiholog se je strinjal.

Paulo je ponudil svoj izvod knjige, ki ga zdaj psiholog bere.

Paulo je Ani pisal, da življenje v zaporu ni lahko. Želi spremeniti svojo prehrano in se krstiti, vendar zaporne omejitve preprečujejo določene spremembe in stvari, ki si jih želi narediti. Vseeno pa je hvaležen, da je v zaporu. »Verjamem, da mi je to dalo priložnost za srečanje z Jezusom, ki sem ga potreboval,« piše. »Ko pogledam nazaj, vidim, da je vse, kar se je zgodilo, vodil Bog, da bi spremenil moje življenje.«

Ana pravi, da je Paulo v zaporu, ker je sprejel slabe odločitve. Ni nedolžen. »Vendar verjamem, da je poklican, da je Božje orodje na mestu, do katerega mi nimamo dostopa,« pravi. »Resnično verjamem, da je tam misijonar, čeprav sam tega še ni odkril.«

Izobraževanje, vključno s proučevanjem Svetega pisma za zapornike, je glavni način, kako adventistična cerkev širi veselo sporočilo o Jezusovem prihodu na Portugalskem. Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem osnovne šole v Setubalu na Portugalskem. Hvala za vaš prostovoljni dar.

3. junij 2023

Ujet v alkoholizem *Gabriel, Portugalska*

Gabriel je rad pil. Pil je vedno več in njegovo ženo Luiso je skrbelo, da bo postal alkoholik. Molila je zanj, da bi prenehal piti. Želela ga je zaščititi pred njim samim in zaščititi njenega mladega sina Jorgeja.

Nato pa se je v njunih življenjih na portugalskem otoku Madeira odvila vrsta nenavadnih dogodkov. Otok se nahaja ob zahodni obali Afrike in uro in pol leta južno od Portugalske.

Jorge je bil star 4 leta in moral je iti v vrtec. Toda po nekaj dneh v javnem vrtcu, si ni več želel iti.

»Ueee!« Jorge je zajokal, ko sta ga starša ponovno predala v vrtec.

Luisa ni vedela, kaj naj naredi, tudi Gabriel ni vedel. Vzel je pijačo in pil.

Nekaj dni pozneje je tričlanska družina odpotovala v Funchal, največje mesto na otoku, da bi šli po opravkih. Ko so hodili od enega do drugega opravka, je Luisa opazila privlačen vrtec, obdan z ograjo s kovinskimi vrati. »Poglej,« je rekla Gabrielu. »Poglejva, če bi tukaj sprejeli Jorgeja.«

Vsi trije so stopili skozi odprta vrata. V trenutku, ko je Jorge stopil na igrišče vrtca, je vzkliknil: »Ta vrtec mi je všeč!«

Nato je videl druge otroke, ki so se igrali na igrišču. »Nočem iti nazaj v tisti vrtec,« je rekel.

Z veliko odločnostjo na svojem malem obrazu je pogledal mamo in očeta. Z nogami je tolkel po tleh in zavpil: »Nočem iti v drugi vrtec!«

Tako sta starša Jorgeja vpisala v adventistični vrtec. Všeč mu je bilo od prvega dne in nikoli ni jokal, da bi šel domov.

Luisa si je oddahnila in Gabrielu je odleglo. Vzel je pijačo in ponovno pil.

Luisa je ves čas molila, da bi Gabriel nehal piti.

Nekaj časa je minilo in učiteljica je Luiso v sredo povabila na molitveni sestanek v drugem nadstropju vrtca. Luisa se je udeležila molitve z Jorgejem in bilo ji je všeč. Počutila se je, kot da doživlja raj na zemlji. Z Jorgejem sta se vrnila naslednjo sredo in tudi naslednjo.

Kasneje je tudi Gabriel začel hoditi z njima na molitvene sestanke. Ko je šel, ga je prevzela želja, da bi nehal piti. Hotel je najti mir. Želel je pustiti za seboj svojo preteklost, vendar se je počutil ujetega.

Nekega dne so verniki krajevne cerkve povabili Gabriela in njegovo družino na piknik. Gabriel je prvič v življenju jedel zdrav obrok brez alkohola. Še nikoli prej ni jedel česa takšnega. Všeč mu je bila hrana in čutil je, da bi to lahko bil dober način življenja.

Gabriel in Luisa sta se pridružila majhni skupini za proučevanje Svetega pisma. Na Gabrielovo presenečenje je med proučevanjem Svetega pisma izgubil željo po alkoholu. Bil je obkrožen z ljudmi, ki niso pili. Bilo je popolnoma drugače kot v službi, kjer je bil obkrožen z ljudmi, ki so pili. Njegovo srce je ganilo besedilo iz Svetega pisma: »Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga?« (1 Kor 6,19) Ko je preživel več časa z ljudmi, ki niso pili, je izgubil vso željo po alkoholu.

Luisa je bila tako srečna, da je prenehal piti! Bog je uslišal njene molitve.

Gabriel in Luisa sta predala svoje srce Jezusu in se krstila. Ko je bil Jorge star 12 let, je tudi on izročil svoje srce Jezusu in se krstil. Danes je Gabriel cerkveni starešina, Luisa pa diakonica, ki pomaga v otroškem oddelku.

Še danes Gabriel in Luisa ne razumeta, zakaj je Jorge jokal, ko je hodil v javni vrtec in bil izredno vesel, ko je šel v adventistični vrtec. Toda eno je jasno: ker je Jorge hodil v adventistični vrtec, se je njihovo družinsko življenje popolnoma spremenilo.

»Želim si, da bi za cerkev vedel prej,« pravi Gabriel. »Izkazala se je kot velik blagoslov

za mojo družino in zame.«

Izobraževanje je glavni način, kako krščanska adventistična cerkev širi veselo sporočilo o Jezusovem prihodu na Portugalskem. Del daru trinajste sobote tega četrtertletja bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem osnovne šole v Setubalu na Portugalskem. Hvala za načrtovanje vašega prostovoljnega daru.

10. junij 2023

Ponovno krščena
Salome, Portugalska

Salome je bila krščena kot dojenček, vendar ni sledila doktrinom cerkve svojih staršev. Nekaj se ji ni zdelo prav glede cerkvenih nauk. Ko je odrasla, je popolnoma prenehala hoditi v cerkev. S cerkvijo več ni hotela imeti nobenega opravka. Vendar je še vedno verjela v Boga in ga prosila za vodstvo.

Salome je začela veliko razmišljati o Bogu, ko je bil njen 4-letni vnuk Jorge vpisan v adventistični vrtec na portugalskem otoku Madeira. Otok se nahaja uro in pol vožnje z letalom južno od Portugalske in ob zahodni obali Afrike.

Družina ni nameravala poslati Jorgeja v adventistični vrtec. Mama je dečka nekaj dni vodila v javni vrtec, potem pa je začel jokati, ko ga je tam pustila samega. »Ueee!« je jokal Jorge.

Nihče ni razumel, zakaj Jorge joka. Njegovi starši niso vedeli, kaj storiti. Salome tudi sama ni vedela, kaj bi lahko naredila.

Nato so deček in njegovi starši odpotovali v Funchal, največje mesto na otoku, da bi šli po opravkih. Ko so tako hodili po opravkih, so opazili privlačen vrtec, obdan z ograjo s kovinskimi vrati. Vstopili so, da bi si ga ogledali od blizu.

Ko je Jorge stopil na dvorišče vrtca, je vzkliknil: »Ta vrtec mi je všeč!«

Nato je videl druge otroke, ki so se igrali na igrišču.

»Nočem iti nazaj v drugi vrtec,« je rekel.

Z veliko odločnostjo na svojem malem obrazu je pogledal mamo in očeta. Z nogami je tolkel po tleh in zavpil: »Nočem iti v drugi vrtec!«

Tako je bil Jorge vpisan v adventistični vrtec. Učitelji so dovolili, da je Salome prva dva meseca spremljala vnuka pri pouku, da bi poskrbela, da se bo dobro prilagodil. Salome je bil vrtec všeč. Všeč so ji bili vzgojitelji. Jasno je bilo, da je tudi Jorgeju všeč. Nikoli ni jokal ali prosil, da bi šel domov.

Pastor krajevne adventistične cerkve, ki se je zbirala v drugem nadstropju vrtca, je Salome povabil, naj se udeleži svetopisemskega proučevanja.

»Ne moti me proučevanje Svetega pisma,« je odgovorila Salome. »Na svetopisemske tečaje grem lahko kadar koli. Toda ne bom se več krstila. Nihče mi ne bo nikoli več polival vode na glavo.«

Ni se odločila za svetopisemsko proučevanje.

Čez nekaj časa so se Jorge in njegovi starši začeli vsako sredo udeleževati molitvenih srečanj v šoli. Potem sta starša pričela tudi s proučevanjem Svetega pisma. Ker je Salome videla, da proučujeta Sveto pismo, se jima je tudi sama pridružila. Vendar je vztrajala, da se ne bo več krstila.

»Ko sem se rodila, sem bila krščena,« je rekla. »Ni se mi treba ponovno krstiti.«

Salome se je zaradi svetopisemskih proučevanj srečala z vernico po imenu Ana. Na začetku prvega svetopisemskega proučevanja je Ana sklonila glavo in molila za Božjo navzočnost. Na koncu svetopisemskega proučevanja je Ana vprašala: »Ali si ti želiš še enkrat moliti?«

Salome je zmajala z glavo. To je bilo njeno prvo svetopisemsko proučevanje in imela je mešane občutke glede tega, kar se je dogajalo.

Ana je zato predlagala, da skupaj zapojeta pesem in Salome se je strinjala. Ana je odprla pesmarico in jo dala predse, da sta lahko s Salome skupaj zapeli.

Ana je začela peti: »Jaz sem lončar, ti si glina —«

Salome je takoj planila v jok. Poskušala je peti, a ni mogla zapeti niti ene besede.

Presenečena Ana je prenehala peti. Vstala je in jo močno objela.

»Ne jokaj,« je rekla.

Pesem je bila za Salome zelo pomembna. Pojasnila je, da so pesem, ki jo je Ana izbrala naključno, predvajali na spominski slovesnosti njene mame. Tudi Ana je začela jokati. Ženski sta jokali skupaj.

Salome je nadaljevala s proučevanjem Svetega pisma z Ano. Spoznala je Jezusov primer krsta s potopitvijo. Videla je, da Sveto pismo ne uči krsta dojenčkov. Hodila je tudi na molitvena srečanja z vnukom in njegovimi starši. Nato so njegovi starši izrazili željo, da bi se krstili.

Dva tedna pred krstom je Salome poklicala Ano. »Hočem govoriti s pastorjem,« je rekla. Ana je uganila, kaj ima Salome v mislih.

»Ali želiš narediti to, kar mislim, da želiš narediti?« jo je vprašala.

Pastor je bil presenečen, da je Salome želela biti krščena, potem ko je bila tako vztrajna, da ji ni treba ponovno se krstiti. Predlagal ji je, naj si vzame čas za odločitev.

Salome se je pet mesecev pozneje krstila in predala svoje srce Jezusu.

Danes Salome služi v oddelku za ženske v svoji adventistični cerkvi. Jorgejev oče je cerkveni starešina, mati pa diakonica. Jorge je bil krščen, ko je bil star 12 let.

Še danes Salome ne razume, zakaj je Jorge jokal v javnem vrtcu in bil vesel v adventističnem. Nekaj pa je jasno: ker je Jorge obiskoval adventistični vrtec, se je njeno življenje popolnoma spremenilo.

»Sveti Duh se je dotaknil mojega srca,« pravi Salome. »Tokrat sem vedela, da se moram krstiti.«

Izobraževanje je glavni način, kako krščanska adventistična cerkev širi veselo sporočilo o Jezusovem prihodu na Portugalskem. Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem osnovne šole v Setubalu na Portugalskem. Hvala za vaš prostovoljni dar.

17. junij 2023

Skrivnostni moški na kolesu

Vera, Portugalska

Vera je vodila svetopisemska proučevanja s starejšim parom, Ano in Pedrom, ki nista znala brati in pisati. Sin para, Benvendo, jima je pri tem pomagal. Glasno jima je prebral svetopisemske vrstice in zapisal njune odgovore.

V oddaljenem mestu s 100 prebivalci v osrednji Portugalski ni bilo niti enega adventista. Meščani so bili preprosti in pošteni in nikoli niso potovali dlje kot do najbližjega mesta, ki pa je bilo prav tako precej oddaljeno. Vera je bila poslana v to mesto, da bi tam eno leto delala kot misijonarka.

Ana in Pedro sta imela že krepko čez 70 let. Nekaj na njima je pritegnilo Verino pozornost. Ko je svetopisemsko proučevanje govorilo o soboti, je Ana zlahka sprejela svetopisemski nauk, da je sobota sedmi dan v tednu.

»Da, da, vem, da je res,« je rekla.

Vera je bila presenečena. Ljudje na vasi so se večinoma oklepali svojih tradicionalnih prepričanj. Toda Vera nauku ni nasprotovala.

Teden dni pozneje se je svetopisemsko proučevanje dotaknilo teme čistega in nečistega mesa v 11. poglavju 3. Mojzesove knjige.

»Ja, ja, vem, da je res,« je rekla Ana.

Verino presenečenje je naraščalo. Ni več mogla ostati tiho.

»Kako to, da veš, da je to res?« jo je vprašala. Ana je pojasnila, da je pred več kot 60 leti, ko je bila mlada deklica, eno sobotno popoldne v njeno mesto prišel moški s kolesom.

Obiskovalec se je odpravil na osrednji mestni trg in pridigal vsem, ki so ga želeli poslušati. Med poslušalci je bil tudi Anin oče.

Pozorno ga je poslušal in nato odšel domov pogledat v svoje Sveto pismo, ali je mož govoril resnico. Za razliko od svoje hčerke je znal brati.

Moški na kolesu je prihajal iz sobote v soboto. Anin oče je vsako soboto poslušal tega moža in primerjal, kar je slišal, s tem, kar piše v njegovem Svetem pismu. Videl je, da moški govori same svetopisemske resnice. Mladi Ani je velikokrat rekel: »Zdaj poslušaj, sedmi dan je sobota. Veš, ne smemo jesti nečistega mesa.«

Vera je bila presenečena, ko je slišala za adventističnega pridigarja. Zaradi njegovega pridiganja pred mnogimi desetletji, ji Ane ni bilo treba prepričevati o ničemer, kar pravi Sveto pismo. Ana je vedela, da je to, kar sliši, resnica, saj je isto resnico slišala od svojega očeta. Svetopisemsko proučevanje z Vero je preprosto potrdilo očetove besede.

Vera je ob tej izkušnji čutila globoko ponižnost. Počutila se je, kot da bi ji Jezus rekel: »V tem je namreč resničen izrek, da 'eden seje, drugi žanje'. Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se niste trudili.« (Jn 4,37-38)

Vera je doživela krst Ane in Pedra zaradi pridig, ki jih je mnogo let prej pridigal neznan moški. Krščen je bil tudi njun sin Benvendo.

Vera ni nikoli pozabila Ane in Pedra. Ta svetopisemska proučevanja so potekala na začetku njenega misijonarskega dela in izkušnja je okrepila njeno vero. Kjer koli dela kot misijonarka, je ne skrbi, če rezultatov ne vidi takoj. Njena naloga je sejati seme in zaupati rezultate Bogu.

»Veselimo se srečanja s človekom na kolesu v nebesih,« pravi Vera. »Rekla mu bom: 'Glej, delo, ki si ga opravil, ni bilo zaman. Glej te ljudi, ki so bili krščeni zaradi tebe.'«

Izobraževanje, vključno s proučevanjem Svetega pisma v nedoseženih mestih, je glavni način, kako adventistična cerkev širi veselo sporočilo o Jezusovem skorajšnjem prihodu na Portugalskem. Del daru trinajste sobote v tem četrletju, ki bo zbran naslednjo soboto, bo

pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem nove osnovne šole v Setubalu na Portugalskem. Hvala ker načrtujete velikodušen dar.

24. junij 2023

Misijonsko polje doma

Victor in Eunice, trinajsta sobota

Victor in Eunice sta hrepenela po tem, da bi služila Gospodu kot adventistična misijonarja v oddaljeni državi, kot sta Angola ali Mozambik. Toda zdelo se je, da je revolucija leta 1974 v njihovi domovini na Portugalskem končala njune sanje.

Stvari niso bile takšne, kot so se zdele. Ko je portugalska vojska odstavila avtoritarno vlado, so se zakoni spremenili. Adventistična cerkev je na Portugalskem prvič lahko odprla šole. Revolucija je odprla novo misijonsko področje v njenem domačem okolju.

V mesecih po revoluciji so cerkveno kongregacijo, katere del sta bila Victor in Eunice, pritegnili nasveti Ellen White o izobraževanju. Brala sta naslednje: »V vseh naših cerkvah in povsod, kjer je so verniki, naj se ustanovijo cerkvene šole; in v teh šolah bi morali biti učitelji s pravim misijonarskim duhom, kajti otroke je treba usposobiti, da postanejo misijonarji. Bistvenega pomena je, da so učitelji izobraženi, da bodo opravljali svojo vlogo pri poučevanju otrok, da učitelji spoštujejo soboto in da so večji tako v svoji stroki kakor tudi v Svetem pismu. Te šole, ustanovljene v različnih krajih, ki jih vodijo bogaboječi možje in žene, kot zahtevano, bi morale biti zgrajene na istih načelih, kot so bile šole prerokov.« (Review and Herald, 2. julij 1908, odst. 1)

Skupnost se je odločila odpreti cerkveno šolo. Eunice, učiteljica v javni šoli in adventistka četrte generacije, je sprejela povabilo za poučevanje na šoli malo pred mestom Porto.

Njena odločitev je pomenila velik korak v veri. Adventistična cerkev na Portugalskem še nikoli prej ni imela šole in vse je bilo treba začeti od začetka.

»Bilo je, kot da bi šel v Angolo ali na drugo misijonsko področje,« pravi Eunice. »Nismo imeli nobene tradicije, ki bi ji lahko sledili. Vse je bilo novo.«

Verniki so kupili zemljišče za šolo in pouk se je začel leta 1975. Majhna učilnica je tako imela prve učence – skupino otrok iz lokalne cerkve.

Vpis se je povečeval, ko je šola pridobivala vse večji sloves. Adventistični starši iz drugih cerkva so začeli pošiljati svoje otroke v to šolo. Tudi vplivne neadventistične družine so vpisale svoje otroke v adventistično šolo, vključno z lastnikom lokalne lekarne in mestnim županom.

Eunice je poučevala na šoli vse do svoje upokojitve. Victor, ki je 21 let delal pri gradnji električnih motorjev, se je vrnil v šolo in postal učitelj. Oba z Eunice sta bila v različnih obdobjih ravnatelja šole.

V preteklih letih je prva portugalska adventistična šola izobrazila veliko otrok, ki so gojili v sebi misijonskega duha. Med učenci so bili tudi kasnejši predsednik sindikat in vsaj 14 pastorjev ter štirje literarni evangelisti.

Victor in Eunice sta se razveselila, ko sta videla, da otroci pri krstu predajajo svoje srce Jezusu.

Eden njunih najljubših spominov je na starejšega učenca, mladeniča, starega približno 18 let, ki je prišel v šolo iz neadventističnega doma. Spoprijateljil se je z mlado adventistko, ki je v šoli delala kot prostovoljka. Začela sta hoditi in se pozneje poročila. Danes sta zakonca zvesta člana cerkve in imata dve odrasli hčerki. Eno je zdravnica, drugo, pa vodja stezosledcev.

Victor se spominja časov, ko ga je mesto želelo počastiti za njegov doprinos na področju izobraževanja. Vodstvo mesta je predlagalo, da bi po njem poimenovali ulico. »Ne, ne,« jim je rekel Victor. »Tega ne potrebujem. Ni mi treba, da me kakor koli počastite. Raje bi videl, da ulico poimenujete po šoli.«

Tako je ena od mestnih ulic poimenovana v čast adventistični šoli.

Victor in Eunice sta zdaj stara 70 let. Ko se ozirata nazaj, izražata veselje, da sta se odzvala klicu, in postala misijonarja v domači državi.

»Tokrat sva razmišljala, da bi šla kot misijonarja v Angolo ali Mozambik,« pravi Victor. »Ampak zaradi revolucije nisva mogla iti. Potem sva ugotovila, da je tudi tu misijonsko področje. Šola in poučevanje sta bila zame vedno poslanstvo.«

Eunice se spominja pogovora, ki ga je imel Jezus s svojimi 12 učenci, potem ko so se mnogi drugi odločili, da mu ne bodo več sledili. Jezus je dvanajsterico vprašal: »'Ali hočete tudi vi oditi?' Simon Peter mu je odgovoril: 'Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš [ti].'« (Jn 6,67-68)

Eunice se strinja s Petrom.

»Če ne Tebi, komu bom sledila?« pravi. »Če je obstajala adventistična šola, je bil to kraj, kamor sem morala iti.«

Izobraževanje je glavni način, kako adventistična cerkev širi dobro novico o Jezusovem skorajšnjem prihodu na Portugalskem. Del današnjega daru trinajste sobote bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z odprtjem osnovne šole v Setubalu na Portugalskem. Skupno bo dar trinajste sobote pomagal petim misijonskim projektom v štirih državah. Hvala za vaš velikodušen dar.